

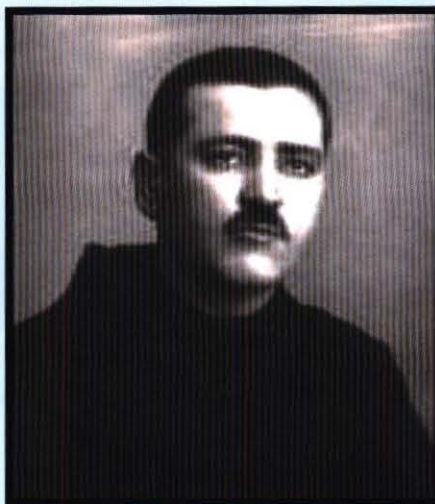
Desnica mu je bila darežljiva

(Dobrotvoru fra Petru Sesaru u spomen)

Kroz sve godine bogoslovnih nauka (1936. – 1941.) u Mostaru skupa smo živjeli i dnevno se susretali, iako su nam ulazna i izlazna vrata bila u suprotnom smjeru. U njegovim bistrim očima zrcalila se ljubav prema nama bogoslovima, jer je znao da se u nama krije budućnost provincije koju je on, kao tajnik i ekonom, kroz devet godina (1934. – 1943.) budno vodio i dostojno predstavljao. Imao je uvid u sve pore njezina djelovanja. Zrenjem zdravog vrjednovanja poznao je sve njezine članove kao svoj džep u kojem je nosio paket cigareta »Zete« i upaljač. Kao mladi svećenik bio je dušobrižnički djelatan u više hercegovačkih župa – Široki Brijeg, Tihaljina, Gorica – i svagdje ostavio sliku uzorna svećenika i pobožna redovnika.

Uvijek je bio ozbiljna lica, prekrivena šutnjom. Kasnije, pod komunističkom diktaturom takva šutnja bila je glavno oružje osobne sigurnosti. Bio je svećenik ponosna izgleda s osjećajem vjernosti povjerenoj mu dužnosti i pravednosti prema svima, pa i prema marksistima s različitim pogledima na život. Posjedovao je velikodušnu desnicu koja je obilno dijelila darove potrebnima, posebno mnogobrojnoj sirotinji u gradu.

Uz šapat molitve sjećam se ovoga dobrotvoja koji je kao tajnik Provincije bogato obdario nas desetoricu fratara ređenih 4. lipnja 1939. godine u Mostaru. Osobno je svakom novoređenom svećeniku uručio švicarski Omega sat i Pelikan naliv-

pero u spomen. Ovi darovi u sebi su krili simboliku točnosti svećeničke službe i teološke naobrazbe kao kameni temeljci svakoga katoličkog svećenika u njegovu pozivu.

Fra Petar je rođen i kršten pod imenom Marijan u brdskim predjelima Kočerina, u prostranoj župi Sv. Petra i Pavla, 2. travnja 1895. U rodnom selu – u kanjonu između Vranića i Mamičkog brda – svršio je pučku školu i 1908. pošao u franjevačko sjemenište na Široki Brijeg, koji je godinama bio rasadište redovničkih zvanja Hercegovačke franjevačke provincije. Ono je već u gimnazijskim klupama u njemu tinjalo i posve se produbilo njegovim ulaskom u novicijat, 17. rujna 1914. na Humcu. Njegovo školovanje proteže se od Širokog Brijega preko Mostara, do carskoga Beča, gdje je 28. kolovoza 1918. bio ređen za svećenika. Njemačka stega očeličila ga je u svim njegovim pothvatima koje je izvršavao

bez oklijevanja. Na njega se mogu primijeniti riječi svetog apostola Pavla: »Milošću Božjom sam ono što jesam« (1 Kor 15,10).

Živio je i djelovao u apokaliptičnim vremenima kada je hrvatski narod patio pod bičem beogradske diktature i nasilnih režima nacizma i komunizma. Nakon dugogodišnjeg rada u službi svoje provincije i bogatog poznanstva u Mostaru bio je 1943. premješten kao župnik u Čaplinu, gdje je u kratko vrijeme zaorao duboke brazde na njivi vjerskog osvjedočenja svojih župljana. Ali komunistički zločinci na njega su stalno vrebali da ga onemoguće u radu. Početkom veljače 1945. odveli su ga iz župnog stana preko Neretve i ubili negdje na Dubravskoj visoravni. Tako je nova nedužna žrtva našla svoj životni zalaz pod nožem partizanskih krvnika.

Osjećaj naše zahvalnosti ovom dobrotvoru zamire nad njegovim nepoznatim grobom koji krije ljudsku zloću i naviješta pomirenje kojim je pokojnik disao. I dok njegove sjene promiču beznadnim zemaljskim putovima, njegovo stratište vodi nas u predvorje neba gdje nastaje razlučivanje okrvavljenih i krvlju poprskanih ubojica. Ovdje se zauvijek zatvaraju vrata okorjelim zločincima koji odlaze u mračne prostore pakla, a njihovim nevinim žrtvama otvaraju se dveri vječnoga blaženstva.

Dr. fra Častimir Majić
U Chicagu, 8. ožujka 2009.